09/07/2023

«Το ολέθριο έργο του διαβόλου» (Κυριακή Ε΄Ματθαίου)

/ Ορθόδοξες Προβολές

Το ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής Ε' Ματθαίου μας περιγράφει τη συνάντηση του Χριστού με τους δύο δαι-μονιζόμενους στη χώρα των Γεργεσηνών. Η συνάντηση αυτή του Χριστού με τους δύο δαιμονιζόμενους είναι μια αποκάλυψη του πραγματικού προσώπου και έργου του διαβόλου και αφ' ετέρου της δυνάμεως του Χριστού.

Υπάρχει διάβολος;

Κατά τη βιβλιοπατερική παράδοση ο διάβολος δεν είναι προσωποποίηση των παθών, αλλά πρόσωπο που δημιουργήθηκε από τον Θεό ως άγγελος και όταν έχασε την κοινωνία μαζί του έγινε σκοτεινό πνεύμα, διάβολος. Ο διάβολος, ως πρόσωπο,

έχει αυτεξούσιο, δηλαδή ελευθερία, την οποία δεν παραβιάζει, ούτε καταργεί ο Θεός.

Η παντοδυναμία του Θεού, σύμφωνα με τη βούλησή Του, δεν καταργεί την ελευθερία των λογικών όντων. Έτσι αφήνει τον διάβολο να εργάζεται το κακό, επειδή είναι πρόσωπο. Όμως περιορίζει το καταστρεπτικό του έργο με την αγάπη και τη φιλανθρωπία. Όταν ο άνθρω-πος μετανοεί, τον συγχωρεί και κατ' αυτό τον τρόπο πε-ριορίζει το βασίλειο του πονηρού, η τελική όμως κατάρ-γηση του κράτους του διαβόλου θα γίνει κατά τη Δευτέρα Παρουσία.

Το έργο του διαβόλου

Το έργο του διαβόλου είναι καταστρεπτικό. Μισεί υπερβολικά τον άνθρωπο και όλη τη δημιουργία. Διακα-τέχεται από υπερβολική θανατηφόρο μισανθρωπία. Ο σατανάς κατόρθωσε με απάτη και δόλο να υποδουλώσει στα πάθη και την αμαρτία τον άνθρωπο. Η αιτία που τον οδήγησε στην πράξη αυτή ήταν ο φθόνος. Εφθόνησε ο διάβολος τον Αδάμ, γιατί τον έβλεπε να διαμένει στον χώρο της ακέραιας και αναφαίρετης απολαύσεως, τον Παράδεισο.

Αυτή η προσβολή και η προσπάθεια του διαβόλου να παρασύρει τον άνθρωπο στα πάθη γίνεται σταδιακά. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς λέει ότι ο σατανάς δεν υπαγορεύει απευθείας την αμαρτία και την ξέχωρη από τη ζωή της Εκκλησίας βιοτή, αλλά «κατά μικρόν υποκλέπτει πανούργως» με το να υποψιθυρίζει στον άνθρωπο τη σκέ-ψη ότι μπορεί να παραμένει στην αρετή και να γνωρίζει αφ' εαυτού τι πρέπει να κάνει, χωρίς καν να εκκλησιάζε-ται και χωρίς να υπακούει στους ποιμένες και διδασκά-λους της Εκκλησίας. Και όταν κατορθώσει να τον βγάλει από τη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας, τον απομακρύνει από τη Χάρη του Θεού, αφού προηγουμένως τον παραδώσει στη δουλεία των παθών.

Γιατί ο Θεός παραχωρεί στον διάβολο να μας πολεμά;

Ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής αναφέρει πέντε λό-γους: Ο πρώτος είναι για να έλθουμε σε διάκριση της αρετής από την κακία, διεξάγοντας αυτόν τον αγώνα. Ο δεύτερος, ώστε με τον αγώνα να διατηρήσουμε βέβαιη και αμετάθετη την αρετή. Ο τρίτος για να μην υπερηφανευόμαστε, προοδεύοντας στην αρετή, αλλά να θεωρούμε ότι είναι δωρεά Θεού. Ο τέταρτος για να μισήσουμε τελείως την κακία και ο πέμπτος για να μην ξεχάσουμε τη δική μας ασθένεια και τη δύναμη του Θεού, όταν φθάσουμε στην απάθεια.

Η κένωση του βίου μας

Το κακό σήμερα είναι ότι όλος μας ο πολιτισμός αγνοεί αυτή την πραγματικότητα.

Γι’ αυτό μπορούμε με βε-βαιότητα να πούμε ότι αφήνουμε τον άνθρωπο αλύτρωτο, ανίσχυρο και αδύνατο. Από την άλλη πλευρά η κένωση των εκκλησιαστικών Μυστηρίων είναι το πιο αποκαρδιωτικό φαινόμενο της εκκλησιαστικής μας ζωής. Γιατί, ενώ τα Μυστήρια δόθηκαν στην Εκκλησία για τη σωτηρία του ανθρώπου, να εξορκίζει, να πολεμά και να νικά τον σα-τανά, οι άνθρωποι τα μετατρέπουν σε ευκαιρίες ατομικής κενοδοξίας και κοινωνικής ματαιοδοξίας, σε ψιλές τελε-τές και παρεχόμενες υπηρεσίες. Όταν οι Χριστιανοί συ-νάγονται στην Εκκλησία, γράφει ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, για να μετάσχουν στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, συντρίβονται οι δαιμονικές δυνάμεις και αυτό ση-μαίνει ότι η αγάπη του Θεού διατηρεί τον άνθρωπο μα-κριά από κάθε δαιμονική επιρροή. «Όπου δεν είναι ο Χριστός, είναι οι δαίμονες, και εκεί που είναι οι δαίμονες οι ορθοί λογισμοί διαφθείρονται και διαστρέφονται».

Λη-σμονήσαμε ως ορθόδοξοι ότι ανήκουμε στην Εκκλησία του Χριστού και εισερχόμεθα σ’ αυτήν όχι για να επιτελέσουμε ένα τυπικό καθήκον και να δικαιώσουμε τους εαυτούς μας, αλλά για να θεραπευθούμε και να σωθούμε– και έτσι να μαρτυρήσουμε μέσα από τη δογματική μας συνεί-δηση ότι Κύριος του κόσμου και της ιστορίας είναι ο Χρι-στός. Όποιος γνωρίζει την αλήθεια αυτός ούτε φοβάται ούτε απελπίζεται.

(Πηγή: Αγαθαγγέλου, Επισκόπου Φαναρίου, Η ζύμη του Ευαγγελίου, Εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 164-168).

Πηγή: pemptousia.gr